

Veronika s herečkou Lucíí Benešovou na předání cen literární soutěže.

Veronice je 15 let a nikdy neměla šťastný domov. Matka měla problémy s alkoholem, otec o dceru ztratil zájem. O to víc dívka touží po vlastní rodině, milujícím manželovi a dětech, kterým by vynahradila vše, co sama nezažila.

■ Přípravila: Kateřina Šmídová

■ Foto: archiv

Hodně se SMĚJTE!

„Z příběhů dětí je patrná jejich touha po harmonické rodině. Mají jasné představy, jak by měla jejich budoucí rodina vypadat, kolik chtějí dětí i jak se budou jmenovat. Tím vyjadřují, jak moc jim rodinné prostředí chybí. Čeká je těžké období, kdy se budou muset postavit na vlastní nohy. To je bez rodinného zázemí či pomoci zvenčí prakticky nemožné. Proto se jim snažíme tuto nelehkou životní zkoušku co nejvíce usnadnit.“

Michaela Chovancová, zakladatelka organizace

CHCETE POMOCI?

Start do života je pro mladé lidi po odchodu z dětského domova bez podpory rodiny velice těžkou životní zkouškou a bez pomoci zvenčí velmi těžko zvládnutelnou. Organizace DEJME DĚTEM ŠANCI, o. s., jim poskytuje komplexní pomoc, a to zejména při jejich osamostatňování. Nabízí čtyři různé projekty, mezi nimiž si každý může najít ten, který je pro něj přijatelný jak po stránce lidské, tak finanční. Více o projektech a další příběhy dětí najdete na: www.dejmedetemsanci.cz

Když jsem byla mladší, vždycky jsem si myslela, že si na mě lidé budou ukazovat prstem. Co jsem to za člověka, když vyrůstám v dětském domově? Ale tety mi vysvětlily, že žádné dítě nemůže za to, jaké má rodiče, a že naopak bych na sebe měla být velmi pyšná, protože musím překonávat daleko více překážek než dítě v harmonické rodině. A také mi zdůrazňují, že ony na mě pyšné jsou, že každé dítě je jedinečné a v něčem úspěšné.

Jsem obyčejná holka z dětského domova. Milující rodiče jsem neměla a ani nemám. Má matka se o mě moc nestarala, více ji zajímal alkohol. Nebyl den, kdy by se vrátila střízlivá, jídla jsme moc neměly. Mám také spousty sourozenců, které skoro nevidám. Mám jen jednu vlastní tetu, která mě navštěvuje. Svého tátu moc neznám, pozna-la jsem ho až tady v dětském domově. Dřív za mnou chodil, ale postupně i on ztratil zájem.

V dětském domově jsem zažila spousty hezkých chvil, ale jsou i dny, kdy se strachuju, co se stane, až z domova odejdu. Co budu dělat? Co se mnou bude? Už nechci zažít, co jsem prožila doma, než jsem nastoupila do domova. To bych chtěla změnit. Chtěla bych vystudovat střední školu, obor kosmetika. Strašně moc bych si přála hodného a milujícího manžela, který by mě měl

rád takovou, jaká jsem. Chtěla bych mít dvě děti, jednu holčičku a jednoho klučinu. Bude těžké toho dosáhnout, ale věřím, že se to splní. I když jsem vyrůstala bez rodičovské lásky, mám úplně stejné právo být šťastná jako ostatní lidé.

Můj život se bude skládat ze tří částí. Za prvé budu mít děti, které dospějí. Druhá část pro mě bude těžká jako pro mámu, jelikož se moje děti odstěhují, najdou si své partnery a založí si svou rodinu. Spokojeně a společně budou užívat život plný radostí, lásky, smutku a také smíchu svých dětí. Občas mě navštíví, pozvou na oslavu narozenin a jinak asi nic. Třetí část bude pro mě velice těžká a tou je stárí. Mé děti se budou snažit o to, abych se měla co nejlépe a abych měla klid. Hezké na tom bude, že budu mít vnuky a vnučky, které mi budou říkat babičko.

Musíme myslet na to, abychom si život užili, zijeme přece jenom jednou a ke konci si uvědomujeme, co jsme chtěli změnit, ale víme, že už je pozdě. Pomalu ale jistě život končí. Smrt. To je to slovo, které každý z nás tak nerad slyší. Ale smrt patří k životu. Kdybychom byli nesmrtelní, nezažili bychom to, co každodenně prožíváme – smích ani bolest, a to by asi bylo nanic.

Přála bych si umřít se svou rodinou, v klidu a v pokoji. A přeju to i lidem, kteří vždy dělali

problémy, i oni mají srdce. Někdy přemyslím, jak je možné, že hodní a milí lidé umírají dříve než ti zlí? Odpověď je jednoduchá – tak si to svět zařídil, tak to je. Život je někdy nespravedlivý, ale neztrácejte naději, protože naděje umírá poslední. I kdyby se svět bouřil proti vám, buďte odvážní a dělejte vše pro to, abyste podpořili své zdraví. Život a zdraví máme jenom jedno, tak si je musíme chránit a vážit si jich. Každá sekunda v životě je velmi důležitá, nikdy nevíme, co se kdy stane.

Věřím, že každý z nás má nějakého anděla strážného, který nás ochraňuje. Před různými nemocí nebo když uděláme nějakou neplechu. Některý se nelétá víc a některý zase méně. A když nám je nejhůře, vždycky nám pomůže.

Jak se v životě netrápit? Když se popereme se svým osudem, každou svoji chybu napravíme a budeme se smát, i když bude do pláče, uděláme sami sebe šťastnými, spokojenými lidmi. Hlavně se hodně smát! Vždyť smích prodlužuje život. S úsměvem na rtech lze dosáhnout všeho. I vaše děti to ocení. ■

Z důvodu ochrany osobních údajů nelze zveřejňovat celá jména dětí, dětských domovů ani odkud děti pocházejí. Místopisné údaje a jména rodinných příslušníků v příbězích jsou pozmeněna.